

Diumenge 3 (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 1,1-4;4,14-21): (...) Jesús se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i va trobar el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè Ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (...).

Jesucrist és el principal artífex de l'evangelització del món

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui l'Evangelí ens diu que Jesucrist, consagrat pel Pare en l'Esperit Sant, és el vertader i perenne protagonista de l'evangelització: "L'Esperit del Senyor reposa sobre meu". Aquesta missió del Crist continua en l'espai i en el temps, travessa els segles i els continents. És un moviment que eix del Pare i, amb la força de l'Esperit, arriba la bona nova als pobres en sentit material i espiritual.

L'Església és l'instrument principal i necessari d'aquesta obra del Crist, perquè està unida a Ell com el cos al cap. Déu, per mitjà de Jesucrist, és el principal artífex de l'evangelització del món.

—Però el Crist mateix ha volgut transmetre a l'Església la seva missió, i ho ha fet tot infonent l'Esperit Sant en els seus deixebles, aquell mateix Esperit que reposà sobre Ell i romangué en Ell durant tota la seva vida terrenal, atorgant-li la força de "proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum".

La joia de creure

Avui, en aquestes dècades ha augmentat la "desertització" espiritual. S'ha difós el buit. Però precisament a partir de l'experiència d'aquest desert, d'aquest buit, és com podem descobrir novament l'alegria de creure, la seva importància vital per a nosaltres, homes i dones.

Al desert hom torna a descobrir el valor del que és essencial per a viure; així, en el món contemporani, són molts els signes de la set de Déu, del sentit darrer de la vida, sovint manifestats de forma implícita o negativa. I en el desert es necessiten sobretot persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquen el camí vers la Terra promesa i d'aquesta forma mantenen viva l'esperança. La fe viscuda obre el cor a la Gràcia de Déu que allibera del pessimisme.

—Podem representar la fe com un pelegrinatge en els deserts del món contemporani, tot duent solament allò que és essencial: ni bastó, ni alforja, ni pa, ni diner..., sinó l'Evangeli i la fe de l'Església.